

מזרחי (אברהם), שמואל

שמואל, בן רחל ורחמים, נולד ביום ג' בכסלו תש"ז (26.11.1946) בירושלים. את לימודיו היסודיים סיים בבית-הספר "דורש ציון" בירושלים. שמוליק, כפי שקראו לו חבריו ובני משפחתו, גדל בתנאים קשים מבחינת המגורים ורמת המחיה. משפחתו גרה בצפיפות בדירה קטנה, וקשיי הפרנסה היו רבים. כשסיים את הלימודים היסודיים ביקשו הוריו שימשיך ללמוד בבית-ספר תיכון. אולם שמוליק, שכבר בבית-הספר היסודי

הכיר בחומרת המצב הכלכלי בבית וکیلד יצא לעבוד מדי יום לאחר הלימודים ונתן את שכרו לאמו, סירב להמשיך ללמוד. הוא החליט לרכוש מקצוע בעבודה מעשית, כדי שיוכל לפרנס את משפחתו בעתיד, וכדי שיוכל לסייע להוריו בקיום משק הבית. הוא בחר במקצוע המסגרות והחל לעבוד וכך התמחה במקצועו גם תיאורטית וגם מעשית. במשך כל השנים עד גיוסו לצבא, עזר שמוליק להוריו עזרה כלכלית. הוא היה קשור מאוד למשפחתו, אהב את הוריו ואת אחיו והיה מעורה בחיי המשפחה ובחיי כל אחד ואחד בה. תמיד היה מוכן לעזור בעבודות היום-יום בבית, ובעיקר אהב לעזור לאחיו. לאחיו היה שמוליק חבר, אח גדול ומדריך — תמיד יעץ להם, עזר להם ופתר בעיות שנתעוררו. בצעירותו היה שמוליק חבר בתנועת הנוער "בית-ר". גם בתנועה וגם בחוגים אחרים רכש לו ידידים רבים, שאהבו אותו, היו נאמנים לו והעריכו את חברותו ואת נאמנותו. שעות רבות בילה עם חבריו והיה קשור אליהם מאוד.

שמואל גויס לצה"ל בראשית נובמבר 1964 והוצב לחיל הרגלים. את הטירונות עבר בחטיבת "גולני", ושירת ביחידה שלה כשנתיים. אחרי-כן הועבר לחיל התותחנים, שם השתלם בקורסים לתותחני שדה והוצב ביחידת תותחנים, בתפקיד רגם במרגמה מתנייעת.

לאחר תום שירותו הסדיר היה נקרא לתקופות של שירות מילואים פעיל. לאחר שחזר לחיים האזרחיים החל לעבוד במקצוע שלמד — המסגרות. הוא חזר גם לעסוק בכמה וכמה תחביבים שהיו לו בצעירותו, ובראשם עיסוקו בבעלי החיים. הוא גידל כלב גדול וטיפח שובך יונים. כמו כן אהב לפרק שעונים, מקלטי רדיו ומכשירי הקלטה ולהרכיבם מחדש, ועשה זאת במומחיות רבה. הוא בנה גם אקווריום וטיפל בדגים שבו במסירות רבה. כשהיה כבן עשרים ושלוש נשא שמוליק לאישה את חברתו אתי והזוג נכנס לגור בדירה בת שני חדרים. מיום נישואיו החל שמוליק לבנות את עתידו ולא נרתע מחובות ומהתחייבויות כדי לספק את כל צורכי משפחתו ולשפר את תנאי חייה ואת מגוריה. ברבות הימים נולדו לזוג שני ילדים — עמית ויפעת. שמוליק אהב מאוד את בני משפחתו והיה מסור להם ביותר. הוא אהב את ילדיו, נהג בהם סבלנות רבה והשתדל להיות תמיד לידם. כך הצליחו שמוליק ואשתו להקים בית חם ונעים וחיי משפחה עשירים ויפים. כדי להתקדם בעבודה ולשפר את מעמדו עזב שמוליק את המפעל שעבד בו, ובהיותו כבן עשרים וחמש פתח בית מלאכה למסגרות, בשותפות עם אחיו הצעיר. בהיותו עצמאי ביצע עבודות רבות